

DE DESILLUSIE

door O'HENRY.

De Alcazar Opera Company van New-Orleans maakte een tournee door Mexico, Centraal Amerika en de Noordkust van Zuid-Amerika. Het waagstuk bleek een buitengewoon succes, en de Company oogstte bij de muzikale Spaansch-Amerikanen dollars en „viva's". De directeur was in zeldzaam goed humeur en bijna was hij er toe gekomen de gages der artisten vrijwillig te verhoogen. Slechts door enorme zelfbeheersching gelukte het hem deze fatale impuls te onderdrukken. Maar het kan den lezer toch in elk geval een denkbeeld geven van het behaalde succes.

Zijn hoogtepunt bereikte dit in Macuto. Macuto ligt aan de kust van Venezuela en is de mondaine badplaats van dit land. Er zijn feesten, stierengevechten en schandalen. De komst van de Alcazar Opera Company betekende het hoogtepunt van het seizoen en den eersten avond speelde het gezelschap voor een uitverkocht huis. Het toeval wilde dat juist de dictator van Venezuela, Guzman Blanco, met zijn hof in Macuto verbleef; hij luisterde de openingsvoorstelling met zijn tegenwoordigheid op. Ook de volgende avonden vochten de muzikliefhebbers om een plaats. De op elkaar gedrongen bezoekers vormden een zeldzame kleuren-symphonie. De olijkleur der zuivere Spanjaarden wisselde af met het geel-en-bruin der Mestiezen, sloot aan bij het zwart van Caribische en Jamaica-negers, en vervloede met de licht-bruine tint der Indianen, die in een hoek der zaal weggedrongen stonden. De Indianen werden slechts amper geduld, want zij behoorden niet tot de pleziermakers der badplaats, maar waren van de bergstreken van Zamora, Los Andes en Miranda naar Macuto gekomen om daar hun stofgoud te verhandelen.

De betoovering, tijdens de voorstellingen over deze heterogene massa geworpen, was merkwaardig. Zij zat in extase, tot de begeestering zich op een origineele wijze uitte gedurende de voorstelling van Faust. Tijdens den zang van Gretchen — volgens de aanplakbiljetten Mlle. Nina Girand — geraakte Guzman Blanco zoo in begeestering, dat hij zijn beurs met goudstukken op het tooneel wierp. Andere voorname bezoekers volgden zijn voorbeeld en senora's voelden zich daarop gedrongen een juweel, een ring aan de voeten van Gretchen te werpen. Toen vlogen, van achter uit de zaal, kleine bruine zakjes door de ruimte die met een doffe bons op de tooneelplanken vielen. Ongetwijfeld was het enkel genoegen over dit eerbewijs aan haar kunst, waardoor Mlle Girand's oogen zoo helder schitterden, toen zij later in haar kleedkamer deze zakjes opende en constateerde dat zij zuiver stofgoud bevatten.

Maar het is niet mijn bedoeling het succes van de Alcazar Opera Company te schilderen; mijn verhaal krijgt er slechts kleur door. Er had een tragische gebeurtenis in Macuto plaats, een onoplosbaar mysterie, waardoor voor een tijd de badplaatsgenoegens bedorven werden.

Op een avond, kort vóór de voorstel-

ling van Carmen, bleek Mlle. Nina Girand verdwenen. De opwindung was geweldig, in alle richtingen werd gezocht; vergeefs. Mademoiselle was verdwenen. En de voorstelling wachtte! De dictator, niet gewend aan de grillen van een prima-donna, zond een adjudant naar den directeur met de mededeeling dat, indien het doek niet onmiddellijk gehaald werd, hij het heele gezelschap in de Calabosa zou laten opsluiten, ofschoon het zijn hart pijn zou doen, tot een dergelijken maatregel te moeten overgaan. Een lid van het koor, dat jarenlang gehoopt had op een dergelijk gezegend oogenblik, werd vliegensvlug tot Carmen gepromoveerd en de voorstelling ging door.

Toen ook later de Ster niet verscheen, zette de president politie en leger aan 't zoeken. Maar geen spoor werd gevonden. Na twee weken vertrok de Alcazar Opera Company om de engagementen in de andere kuststeden na te komen en daarna naar New-Orleans terug te keeren. De persoonlijke bezittingen der vermiste dame werden in het hotel gedeponneerd, om daar te wachten op een eventueel wederverschijnen van Mlle. Nina Girand.

Aan den buitenkant van Macuto stonden de twee rijpaarden en de vier bepakte muilezels van Don Senor John Armstrong gereed tot vertrek. De paarden bevatten aardewerk en allerlei snuisterijen; de eigenaar trok hiermede het binnenland in om deze nuttige artikelen bij de Indianen in te wisselen tegen stofgoud, dat uit de rivieren gewonnen werd. Het bedrijf was ontegenzeggelijk zeer voordeelig en Senor John Armstrong zou spoedig de koffieplantage kunnen koopen, die voor hem het ideaal van zijn leven beteekende. Luis, de gids en drijver, stond bij de dieren en zijn patroon nam, terzijde van den weg, afscheid van twee vrienden. Peralto, de Spaansche koopman, die hem beslist te veel had gerekend voor een partijtje kapmessen, drukte hem de hand, wenschte hem succes en adviseerde hem voorzichtigheid.

„Vergeet vooral daarom je dagelijksche portie quinine niet," gromde Rucker, — Duitscher, die consul voor de Vereenigde Staten was, door zijn pijp. „Twee grein iederen avond, en anders zien we je niet terug aan onze whisttafel. Auf wiedersehen."

Armstrong sprong te paard en wuifde voor het laatst ten afscheid; de bellen van Luis' paard gaven het sein van vertrek en de karavaan zette zich in beweging. Eerst door Macuto, langs het standbeeld van Guzman Blanco, door dezen heer voor zich zelf opgericht; buiten de stad door de bananenplantages, die zich tot het gebergte uitstrekten, waar de beschaving, voorzover die aan de kust bestond, ophield.

Weken achtereen zwierf Armstrong, geleid door Luis, door de bergen en bezocht de verspreid liggende Indianendorpen. Toen de muilezels nog slechts weinig handels-

artikelen torsten, en in plaats daarvan een lading stofgoud, waarvan Armstrong de waarde op 5000 dollar schatte, besloot hij de kustbeschaving weer op te zoeken.

Luis raadde hem toen: „Senor, een halve dagreis oostelijker ligt het dorpje Tacugama, waar we nog nooit geweest zijn. De geruchten willen, dat daar veel stofgoud gewonnen wordt. Het zou de reis waard zijn."

Armstrong stemde toe en de karavaan trok in de richting van Tacugama.

De tocht bleek zwaarder dan vermoed was; het oerwoud was buitengewoon dicht, verschillende bergstroomen moesten doorwaad worden, en het was bijna avond eer men op een open plek Tacugama ontwaarde. Het bestond uit een ordeloze verzameling kleine en groote hutten, gebouwd van leem. Toen hij de eerste hutten naderde, beleefde Armstrong een verrassing. Niemand der bewoners liet zich zien, maar uit een der leempaleizen klonk de heerlijkste vrouwenzang dien hij ooit gehoord had. De muziek herkende hij vaag, maar de woorden zeer beslist: Engelsch.

Hij voerde de karavaan een eindje terug, sprong van zijn paard en sloop voorzichtig naar een smalle opening, een soort venster, in een der wanden van de bewuste hut, en gluurde naar binnen. Geen drie voet van hem verwijderd zag hij een vrouw van imposante schoonheid. Vóór haar was een kleine open ruimte en overigens was de geheele ruimte gevuld met donkere gestalten van Indianen.

De vrouw eindigde haar zang en ging zitten bij de raamopening, waardoor frissche lucht naar binnen stroomde.

Toen zij opgehouden had te zingen, stonden verschillende van het auditorium op en wierpen kleine gevulde zakjes aan haar voeten. Tegelijkertijd klonk een schor gemompel — ongetwijfeld een soort barbaarsch applaus — door de grimmige schare.

Armstrong had wel geleerd van gunstige omstandigheden partij te trekken. Hij benutte het eigenaardige applaus om zacht maar duidelijk te zeggen: „Blijf in dezelfde houding, maar luister. Ik ben een Amerikaan. Als u hulp noodig heeft, zeg me vlug hoe ik die kan verschaffen. Zoo kort mogelijk."

De vrouw was zijn durf waard. Een licht verbleeken was het eenige teken dat zij hem verstond. Toen sprak zij, bijna zonder de lippen te bewegen:

„k Word gevangen gehouden door de Indianen. Help me! Let op, waar zij mij heenbrengen. Denk om den bewaker die voor mijn hut staat. Help me!"

Armstrong hielp. Hij en Luis overvielen 's nachts de wacht en bevrijdden Mlle. Girand. Met zich bracht zij verscheidene ponden stofgoud; de opbrengst van haar gedwongen engagement van zes maanden in Tacugama.

De Carabobo-Indianen zijn de harts-tochtelijkste muzikliefhebbers tusschen den equator en de French Opera House in New-Orleans. Ook zijn zij overtuigde en practische aanhangers der leer van Emerson,